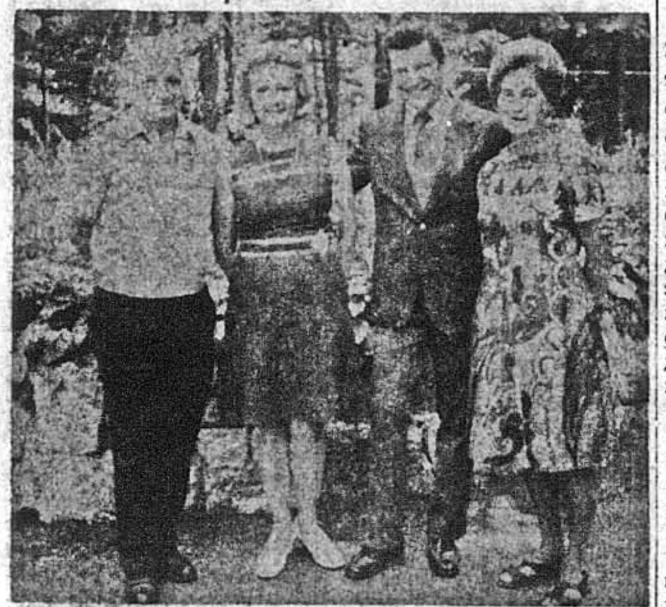
1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА ŠVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 139. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 26-го ЛИПНЯ 1973 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, JULY 26, 1973 No. 139. VOL. LXXX.

Д-р Михайло Яримович призначений на пост головного науковця летунських збройних сил ЗСА

Д-р Михайло І. Яримович (третій зліва) під час відвідин на Союзівці. На фото (зліва): ред. Богдан Кравців, Роксоляна Яримович, д-р М. І. Яримович і Неоніля Кравців.

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — Наприкінці минулого тижня тут перебував прибулий з Парижу в Европі відомий спеціяліст в ділянці летунсько-космічних дослідів ЗСА д-р Михайло Ігор Яримович, призначений тепер на становище головного науковця (Chief Scientist of US Airforce) в штабі летунських збройних сил ЗСА. В березні ц. р., як про це повідомляла „Свобода" в числі з 10 травня ц. р., д-р М. І. Яримович, був відзначений найвищою нагородою за особливі заслуги в цивільній службі для військового летунства ЗСА, що він їх виявив на становищі директора Дорадчої Групи для летунсько-космічних дослідів і розвитку при НАТО (NATO Advisory Group for Aerospace Research and Development — AGARD). На цьому становищі д-р М. І. Яримович працював протягом трьох років, у 1970-1973 роках, і тепер переходить до Вашинґтону. Відвідуючи разом із своєю дружиною Роксоляною своїх батьків — інж. Миколу й Ольгу Яримовичів у Кергонксоні, д-р М. І. Яримович гостював у неділю 22 липня на Союзівці, що її частим гостем він був у своїх студентських роках. Пригадуючи той час, д-р М. І. Яримович згадував у розмові також і свою участь в українському студентському житті 1950-их років, коли він, студіюючи на Летунському відділі Нюйоркського Університету і згодом в Інституті Летунських Структур при Колюмбійському Університеті, в 1951-1956 роках, де й здобув докторат інженерних наук, був головою Українського Студентського Кружка при Колумбійському Університеті, редактором „Студентського Слова" при „Свободі" й одним із ініціяторів Фонду Катедри Українознавства. Закінчивши студії, д-р М. І. Яримович працював в одній з американських фірм в ділянці міжплянетарного лету і при конструкції космічного корабля на Місяць, відомого під назвою „Аполло", і згодом з 1962 р. перейшов на урядову працю до Крайової Адміністрації Аеронавтики і Космічних Дослідів (НАСА). За свої успіхи й досягнення був найменований в 1968 році на заступника асистент-секретаря Летунських Збройних Сил ЗСА для аерокосмічних дослідів і розвитку, що його займав перед тим відомий науковець українського роду И. Харик, і працював на цьому становищі до 1970 року, коли його призначено на пост директора Дорадчої Групи для аерокосмічних дослідів і розвитку при НАТО (AGARD), головна кватира якої находиться в Парижі у Франції. Найменований на головного науковця при штабі летунських збройних сил ЗСА, д-р М. І. Яримович, разом з дружиною Роксоляною і дітьми Тетяною й Миколою, переїжджає до Вашинґтону, де почне виконувати свої нові обов'язки з днем 1 серпня ц. р.

Українець репрезентує Сейнт Пітерс Коледж на вишколі кадетів

Джерзі Ситі. — Д-р Константин Савчук, надзвичайний професор історії в Сейнт Пітер Коледжі в Джерзі Сиіті, був офіційним репрезентантом свого коледжу 17-20 липня ц. р. у Форт Бреґ у Північній Кароляйні де відбувається вишкіл кадетів з різних університетів Америки. Понад 100 репрезентантів брало участь в інспекції інтенсивного вишколу кадетів. Крім професора Савчука з Сейнт Пітерс прибули до Форт Бреґ, репрезентанти ще трьох інших коледжів і університетів з Ню Джерзі — із Ратґерс Університету, Сітен Голл і Райдер Коледжу.

Плянують Польський Осередок в Центральному Коледжі Коннектикат

Ню Гейвен, Конн. (І. Т.) — Місцева і стейтова американська преса вже від деякого часу інформує про заходи для встановлення Польського Культурного Осередку та Польської Спадщинної Бібліотеки в Центральному Стейтовому Коледжі Коннектикат. Ще в травні цього року стейтова леґіслятура в Гартфорді схвалила признати із стейтових фондів 85,000 долярів на започаткування Осередку й опісля на широку, загальноамериканську скалю започатковано збірку дальших фондів на встановлення Польської Спадщини Бібліотеки, що буде приміщена в новому будинку коледжової бібліотеки, який тепер будується коштом чотирьох мільйонів долярів. Осередок і бібльотека встановляться з нагоди 500-ліття народин Міколая Коперніка. Акцію для встановлення цих польських культурних осередків започаткували члени стейтової леґіслятури та місцеві громадяни польського роду і вона мала найширший відгомін та повну підтримку як у стейтовій леґіслятурі, так і серед загалу громадянства.

Повідомляють, що Ніксон погодиться на рішення суду в справі магнетофонних записів

Вашинґтон. — У вівторок, 24-го липня, Білий Дім натякнув, що президент Ніксон погодиться на рішення суду в справі передачі сенатській комісії та спеціяльному прокураторові магнетофонних записів. Заступник пресового секретаря Президента Ґералд Л. Воррен сказав, що президент Ніксон в минулому завжди підчинявся рішенням суду та що буде це робити й у майбутньому. Воррен не входив у деталі, але тільки зробив завваження про можливу розв'язку конституційної конфронтації між президентом з одного боку та Конгресом і спеціяльним прокуратором Арчібалдом Коксом з другого, конфронтації, яку правдоподібно зможе вирішити тільки Найвищий Суд ЗСА. У понеділок, 23-го липня, президент Ніксон відмовився передати магнетофонні записи про Вотерґейтську справу та інші Вотерґейтські документи сенатській комісії та спеціяльному прокураторові Коксові. Президент базував свою відмову на конституційному принципі „розподілу влади" між окремими частинами федерального уряду. Сенатська комісія та спеціяльний прокуратор, зразу після цієї відмови, переслали президентові Ніксонові формальні домагання („subpoenas") передати їм ці матеріяли. У цих домаганнях комісія та прокуратор зажадали відповіді до четверга, 26-го липня ц. р. Якщо Президент зіґнорує ці формальні домагання, то справа може бути передана до суду та правдоподібно дійде аж до Найвищого Суду ЗСА. Заява заступника пресового секретаря Воррена не устійнила, чи президент Ніксон буде повинуватися рішенням нижчих судів, чи аж Найвищого Суду ЗСА.

Ерліхман стверджує леґальність своєї діяльности в Білому Домі

Вашинґтон. — У вівторок, 24-го липня, під час першого дня переслухань і свідчень перед сенатською комісією, яка розглядає Вотерґейтську аферу, колишній головний дорадник Президента у внутрішніх справах Джон Д. Ерліхман заявив, що вся його діяльність у Білому Домі була леґальною. Ерліхман сказав, що, на його думку, влом до канцелярії психіятра Даніела Еллсберґа, який викрав так звані „Пентаґонські документи", був оправданий вимогами державної безпеки. Еллсберґ передав ці таємні документи для преси та, як тоді інформували, правдоподібно передав копію цих документів совєтській амбасаді. У своїм свідченні перед сенатською комісією Ерліхман сказав, що влом до канцелярії психіятра Еллсберґа у вересні 1971-го року не був злочином, а спробою дістати більше інформацій про джерела, якими таємні державні інформації продіставалися назовні. Ерліхман також сказав, що Президент ЗСА має конституційне право вживати будь-які методи для охорони безпеки країни. Предсідник комісії сен. Сем Ервін висловив свою незгоду з такою інтерпретацією Ерліхмана.

Шах Ірану перебуває на відвідинах у ЗСА і був гостем през. Ніксона в Білому Домі

Вашинґтон. — У вівторок 24 липня ц. р. в Білому Домі гостював, прибулий з державними відвідинами до ЗСА шах Ірану Мохаммед Різа Паглеві. Іранського гостя привітав президент Ніксон, стверджуючи, що вітає його не тільки, як давнього приятеля і поступового провідника іранського народу, але також, як одного з найвидатніших державних мужів світу. Відповідаючи на привітання, шах Паглеві заявив, що він щасливий із відвідин у З'єднаних Стейтах Америки і з нагоди одержати добрі поради від їх Президента. Після привітальних церемоній през. Ніксон відбув довшу конференцію з шахом Ірану, яка тривала дві години і стосувалася також справ Середнього Сходу. У конференції брав участь також дорадник Президента для справ національної безпеки Генрі Кіссінджер. Крім того шах відбув окремі зустрічі з Кіссінджером, державним секретарем Роджерсом та секретарем оборони Джеймсом Шлезінджером. Під час конференції през. Ніксона з шахом Паглеві, група іранських студентів у білих масках, щоб їх не можна було ідентифікувати, демонструвала перед Білим Домом, вимагаючи „виходу" ЗСА і Центральної Розвідчої Служби з Ірану. Увечері того ж дня в залі Бенджаміна Френкліна в Державному Департаменті відбулося прийняття на пошану шаха Мохаммеда Різи Паглеві і його дружини Фараг.

Друга залога „Скайлебу" готується до полету в космос

Гюстон, Тексас. — Члени другої залоги „Скайлебу" перейшли лікарський перегляд і тепер готуються до свого полету в космос у суботу 28-го липня ц. р. Астронавти Ален Л. Бін, Овен К. Ґарріот і Джед Р. Лусма мають вилетіти в космос у суботу рано на повітряному кораблі „Аполло" та сполучитися зі „Скайлебом" того самого дня. Інженери в Кейп Кеннеді, Флорида, заявили, що корабель „Аполло" перейшов провірку та є в знаменитому стані. Астронавти тепер живуть у відокремлених трейлерах, щоб не бути нараженими на будь-яку інфекційну недугу. З Гюстону вони переїдуть до Кейп Кеннеді цього четверга. Коли повітряний корабель „Аполло" сполучиться зі „Скайлебом", то астронавти в першу міру мусітимуть перевірити чи всі інструменти на цій космічній лябораторії далі функціонують нормально, бо перша залога залишила „Скайлеб" ще в кінці червня ц. р. Космічні інженери в Гюстоні та Кейп Кеннеді заявили, що досі „Скайлеб" функціонує нормально. Температура та запас електрики на цій лябораторії, яка тепер кружляє навколо землі на відстані 270 миль, є задовільні. Перша залога „Скайлебу" мусіла була накрити лябораторію спеціяльною „парасолею" та направити одно „соняшне крило", яке мало перетворювати соняшні промені на електрику, але було ушкоджене і не функціонувало правильно. Тепер і „парасоля" і „соняшне крило" виконують свої завдання цілком задовільно. Друга залога астронавтів перебуде в космосі 59 днів. Поворот на землю запланований на 25-го вересня ц. р.

УКРАЇНІ ЗАГРОЖУЄ ЧЕРГОВА ГОСПОДАРСЬКА КАТАСТРОФА

Київ. — На основі одержаних інформацій з різних місцевостей України, тривалі дощі унеможливлюють переведення збору збіжжя. Значні частини окремих областей залиті водою, доступ до піль незвичайно утруднений. Такий стан може мати трагічні наслідки для населення, яке в цьому році переживає чергове стихійне нещастя. Московська газета „Правда" з 23 липня в редакційній статті н. г. „Високий обов'язок комуністів села" дуже обережно вказує на цю загрозу, пишучи:

„В ряді районів України та інших республік жнива проходять у складних обставинах. Дощі та вітри поклали і змервили посіви. Щоб збезпечити ударні темпи, задовільну якість жнив, комуністи намагаються тісніше пов'язувати політичну роботу з конкретними завданями дня, розвивають трудову активність і творчість хліборобів".

Дані про продаж пшениці до СССР були сфальшовані

Вашинґтон. — Слідство Сенатської комісії в справі продажу великої кількости пшениці і кормів Совєтському Союзові в минулому році по знижених цінах і з чималими втратами для американських податковців, поминаючи вже неґативні наслідки для внутрішнього американського ринку, виявляє, що Континенталь Ґрейн Компані, яка продала більше як половину всього зерна Совєтському Союзові, фальшиво інформувала чинники Товарової біржі про розміри продажу. Даючи фальшиві інформації, компанія не хотіла в той спосіб розкрити фактичного стану речей в побоюванні, що урядові чинники можуть не допустити до такого великого продажу зерна, на чому вона сподівалась заробити великі мільйони долярів. Іншим фактором, який заважив на такій неетичній і шкідливій політиці керівників компанії було те, щоб не допустити до поширення інформації про попит на зерно за кордоном, що могло вплинути на збільшення цін на зерно. Очевидно, компанійні директори цілком не цікавилися тим, які катастрофальні наслідки матиме їхня політика для цілої країни і для американської економіки, розраховуючи на мільйонові особисті зиски. Щобільше, ці ж самі директори цієї компанії поробили нелеґальні домовлення з Торговельною палатою міста Кензасу, яка відповідними маніпуляціями уможливила збільшену урядову виплату субсидій на пшеницю, продану цією ж компанією по зниженій ціні Совєтському Союзові. Що найважливіше, Департамент справедливости переводив слідство в цій справі і ствердив надужиття, але відмовився застосувати потрібні санкції супроти компанії. Ці санкції включають грошеві кари і відібрання дозволу на торгівлю. Дирекція компанії борониться в той спосіб, що мовляв, між окремими субсидіярними компаніями не було добре наладнаної інформації і центральне управління не мало даних про те, яких розмірів продаж пшениці мала місце. Сенатська комісія під проводом сенатора Генрі Джексона продовжує слідство в цій справі, яка американського податковця коштує круглю 300 мільйонів долярів, а пересічного споживача примушує тепер платити вищі ціни на всі сільськогосподарські продукти, чого було б не сталося, коли б такий продаж пшениці і кормів до СССР не мав місця.

Москва пригадує „клясовий, інтернаціоналістичний напрям" совєтської політики

Москва. — Газета „Правда" з 20 липня опублікувала під таким наголовком статтю свого політичного коментатора Віталія Коріонова, який займає становище до совєтської „мирної офензиви" і з'ясовує її „позитивні наслідки для побудови соціялізму і комунізму у світі". Коментуючи американсько-совєтські взаємини, Коріонов наводить слова із звернення американської комуністичної партії, в якому говориться про те, що на протязі років „клясова політика імперіялізму З'єднаних Стейтів полягала на тому, щоб гамувати розвиток соціялізму шляхом світової бльокади. Імперіялізм З'єднаних Стейтів накинув таку політику усьому капіталістичному світові. Тепер ця політика завалилася. Цей факт означає історичне зрушення у клясових відносинах". Цій американській „імперіялістичній політиці", яка просто в оцінці совєтських авторів ганебно програла, Коріонов протиставить переможну і тріюмфуючу „мирну" політику Совєтського Союзу, який штовхнув міжнародні відносини на нові шляхи розвитку.

Одночасно, Коріонов виразно підкреслює, щоб у нікого не було ніякого сумніву щодо її остаточних цілей, що „зовнішня політика Совєтського Союзу була, є і буде політикою соціялістичною, клясовою, інтернаціоналістичною . . . Її мета — досягнення догідних зовнішніх умов для будівництва соціялізму і комунізму. Така політика відповідає не тільки кровним інтересам робітничої кляси, трудящих Совєтського Союзу, а і соціяльним інтересам народних мас всіх країн". Свою статтю Коріонов закінчує запевненням, що „всі трудящі нашої країни беззастережно піддержують ленінський курс нашої партії — послідовний курс боротьби за перемогу миру і комунізму".

Лівійський уряд зачав слідство в справі схоплення японського пасажирського літака

Бенґазі. — Лівійська поліція притримала повітряних терористів, які захопили були японський пасажирський літак в дорозі з Амстердаму до Токіо 20 липня і після трьох днів приземлилися на місцевому аеропорті. Всіх терористів було п'ять осіб, в тому одна жінка, правдоподібно з Латинської Америки. Жінка загинула від розриву ручної гранати через власну необережність. По приземленні на аеропорті в Бенґазі, терористи дозволили пасажирам покинути літак, а відтак знищили його ручними гранатами. Лівійська поліція захопила терористів, коли вони намагалися втекти з аеропорту. Хоч терористи заявляли, що вони діяли з доручення Арабського Визвольного Фронту, арабські палестинські чинники в Бейруті заявили, що ні одна з арабських організацій не була причасна до захоплення японського літака, а вчинок терористів вони окреслили як „шкідливий для справи палестинської революції". Яке становище займуть лівійські урядові кола — покищо нічого невідомо.

„Акція" започатковує перевірку потреб і можливостей допомоги етнічним групам

Учасники вишкільної сесії АКЦІЇ у Вашинґтоні з її крайовим директором Майком Бальзано (стоїть посередині). П'ятий зліва Юрій Путикевич, останній (зліва) Роман Бакалець.

Вашинґтон. — Як уже при іншій нагоді інформовано, федеральна аґенція „Акція", яка адмініструє такими відомими федеральними групами, як Корпус Миру, ВІСТА та інші, започаткувала перевірку потреб та можливостей допомоги потребуючим серед поодиноких етнічних груп, включно з українською, користуючись при цьому посередництвом крайових етнічних установ, як Українських Народний Союз, Харитативна Фундація Американської Польонії, Жидівська Ортодоксальна Молодь та інші, призначивши на це деякі фонди. Перевірка цих потреб і можливостей відбувається тимчасово на льокальній базі і в українському випадку охоплює район Джерзі Сиіті, Байон і Нюарк. Для переведення цієї перевірки, яка ведеться з ініціятиви районового директора Акції, головного радного УНСоюзу проф. Мирона Куропася, заанґажовано молодих людей, з українців студентів Юрія Путикевича і Романа Бакальця, які тісно співпрацюють з УНСоюзом. Заанґажовані для цієї перевірки відбули в днях 10 і 11-го липня вишкільну сесію у Вашинґтоні, під час якої крайовий Директор Акції Майк Бальзано, сам італійського походження з'ясував причини і цілі пляну. „Ваша перевірка становить передну сторожу для майбутніх дій. Часи поборювання убозства масовими федеральними фондами вже проминули. Якщо ця програма має вдержатись, то це буде на місцевій базі, під місцевою контролею та з участю фондів з місцевих податків" — говорив М. Бальзано, додаючи, що „ми мусимо виступити з ефективною і реалістичною програмою, в якій братимуть участь усі прошарки громадян, при чому важливе, щоб ця програма не була про-етнічна, про-муринська чи про-[illegible], але була справді громадською програмою". Юрій Путикевич і Роман Бакалець уже від деякого часу переводять передбачену програмою АКЦІЇ перевірку. Зацікавлені можуть контактуватись з ними через Головну Канцелярію УНСоюзу в Джерзі Сиіті.

Затіснюються зв'язки і співпраця між українськими молодечими організаціями

Аккорд, Н. Й. (ОК). — На одумівській оселі „Київ" в Аккорді в стейті Ню Йорк біля Союзівки відбувся Сьомий Табір виховників ОДУМ-у від 30 червня до 14 липня на якім було коло 60 осіб молоді з Америки, Канади та Німеччини. Рівночасно там же були юні одумівці на виховно-відпочинковому таборі, командантом якого був Антін Філімончук, а командантом табору виховників д-р Юрій Криволап, голова ЦК ОДУМ-у, професор Мериленського Університету.

Оселю ОДУМ-у відвідав провід СУМА, які таборують неподалік від оселі ОДУМ-у на своїй оселі, в Елленвіллі, також недалеко Союзівки. Під час зустрічі вирішено відбути спільні спортові змагання цих двох молодечих організацій — учасники в обох таборів. 12 липня автобус та кільканадцять авт з одумівцями, святково вбраними, вирушили на оселю СУМА. Їх гостинно зустрів провід оселі СУМА та вишикувані ряди сумівців. Гостей-одумівців від імени сумівської молоді привітав командант табору мгр Володимир Левенець. Ід ОДУМ-у вітав д-р Юрій Криволап такими словами: „З нагоди нашої сьогоднішньої зустрічі дозвольте вітати від Вашої братньої організації — Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ-у). Група, що приїхала до Вас сьогодні, є учасниками табору виховників для юного ОДУМ-у, доросту нашої організації. Ми приїхали не тільки формально привітати Вас та провести з Вами кілька годин товариської зустрічі. Ми приїхали з надією, що наші обидві молодечі організації, СУМА і ОДУМ, почнуть процес зближення між собою, процес, який мав би зцементувати нашу молодь в єдиним шляху, в єдиній меті — посвяті свого життя і праці для нашої батьківщини — України та боротьби за звільнення її з-під довгих років комуно-московської неволі. Наша доля однакова. Наші цілі тотожні. Ми бажаємо більших, ближчих і частіших контактів та зустрічей з Вами. Ми не бачимо ніяких причин, чому б цього не робити. Ми хочемо провести цю зустріч з Вами з дусі дружби українця з українцем, в дусі пошани один до одного, в дусі пошани і співпраці наших молодечих організацій. В надії на це, ми простягаємо Вам сьогодні нашу руку.

Після привітів й святочної зустрічі молодь почала готовитися до спортових змагань. Командант табору СУМА показав провідникам одумівців гарну й зручну для молоді й старшого громадянства оселю СУМА.

На новозбудованій спортовій площі відбулися змагання одумівців та сумівців. Спершу змагання дівчат з відбиванки, тоді футбольні змагання та відбиванкові змагання хлопців. Одумівські хлопці й дівчата виграли змагання з відбиванки, а сумівці перемогли одумівців в футбольних змаганнях. Після змагань сумівці вгостили одумівців підвечірком.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Один з безлічі

Відкрились двері і до редакції ввійшов старший чоловік із своїм подорожнім багажем. Вік свій він прожив в одній з південноамериканських країн, закінчив середню школу, здобув майстерську професію. Всіляко йому поводилось і тепер приїхав на відвідини до цієї країни необмежених можливостей, щоб з них евентуально скористати. Він має пашпорт своєї країни та американську візу відвідувача на три місяці. Але перші дні виявили, що ці можливості не такі то вже необмежені, щонайменше вони не самі приходять. Наш відвідувач бажав би дістати необхідний дозвіл на працю і саму будь-яку працю, потребує притулку, щоб не бути тягарем для інших, коротко — потребує опіки і допомоги.

У цьому і вся справа — опіка і допомога. Наш бо відвідувач далеко не одинокий, що її потребує. Він один з безлічі. У кожній нашій громаді, в кожній парафії є такі, що такої опіки і допомоги потребують. Тільки, де їх шукати і де їх знайти?

Вважаємо, що відповідно зорганізована і поставлена суспільна опіка і служба в наших громадах це одна з найбільш занедбаних ділянок. І це тим дивніше, що діється в країні, яка цю суспільну службу і опіку ставить чи не на першому місці. Очевидно, що є всілякі міські і загальноамериканські місцеві, стейтові і федеральні установи, які цими справами займаються, але це ще далеко не звільняє нас від обов'язку подумати і щось в цій справі зробити також з нашого боку. Ми знаємо наших людей. Тоді, як з міських та федеральних допомог не тільки користають, але і їх надуживають інші, наш брат навіть в найбільшій потребі не піде „жебрати", бо так він розцінює будь-яку допомогу.

Між нами є багато не тільки потребуючих „забутих людей", але куди більше таких, які могли б і навіть бажали б допомогти. Правда, ми маємо свою Суспільну Службу, цією проблемою постійно займається наш ЗУАДКомітет, нею турбуються Союз Українок, „Самопоміч" та інші установи, але всі ці турботи і дбання будуть радше „для годиться", ані ж справжньою опікою і допомогою потребуючим і „забутим", як довго в кожній нашій громаді і в кожній нашій парафії не буде, якщо не канцелярії, то бодай уповноваженого і кваліфікованого представника з відомою для всіх адресою і телефоном, на які в потребі можна б звернутись.

Наладнання нашої суспільної служби і опіки на найширшу скалю, встановлення їх бюр чи бодай представників у кожній громаді, заанґажування потрібних платних чи добровільних урядовців, які були б у постійному контакті зі своєю громадою, як і з відповідними міськими чи державними установами є в нас чи не найбільше на потребу. Думаємо, що цю потребу потвердить ведена тепер в кількох районах, також за посередництвом УНСоюзу, перевірка федеральною установою „Акція", що треба у великій мірі завдячувати її районовому директорові проф. Миронові Куропасеві. Свідомість такої потреби та найтісніша співпраця наших Церков, ЗУАДК та інших установ і, зокрема, братських Союзів та їх Відділів по всій країні заповнили б цю велику прогалину суспільної опіки і допомоги, яка все ще існує в нашій заавансованій і зрізничкованій громаді.

Чистка в „Інтуристі"

Совєтський „Інтурист" — установа добре знайома усім тим, що подорожували по Совєтському Союзі й мали „щастя" користуватися „опікою" її аґентів. В більшості випадків великої користи з цих аґентів закордонні туристи не мали й не мають, бо основним завданням персоналу „Інтуриста" є не так допомога туристам, як пильнування, щоб відвідувачі Совєтського Союзу оглядали тільки те, що дозволене режимом, не контактувалися безпосередньо з місцевим населенням і не пробували ознайомлюватися із совєтською дійсністю.

Був заснований „Інтурист" ще 1929 року, як всесоюзне „акціонерне товариство" для закордонного туризму. Керівними органами — „Інтуриста" є формально, за схваленим 1955 року статутом, збори акціонерів і правління, постійним осідком якого є Москва. Насправді ж, підлягає „Інтурист" безпосередньо органам Комітету Державної Безпеки (КҐБ), які й вишколюють усіх співробітників „Інтуриста" для потрібних цьому ж КҐБ підривних функцій і завдань.

Останніми тижнями у правлінні „Інтуриста" проведено чистку, чи, як це на совєтському жарґоні називається — „реорганізацію". З керівництва полетіло кільканадцять осіб, оскаржених у бездіяльності, безпорадності, бюрократизмі тощо. На ділі, справа в тому, що режим незадоволений слабкими вислідами праці „Інтуриста", зокрема ж тим, що керована ним туристична індустрія дає надто мало чужої валюти, в тому й долярів, не зважаючи й на те, що ставки для закордонних туристів двічі вищі, як ті, що їх платять місцеві люди.

У зв'язку з цією чисткою виступив у „Правді" керівник совєтської туристичної індустрії С. Нікітін із критикою недоліків „Інтуриста", нарікаючи на те, що керівництво цієї установи не дбає про заспокоювання побутових потреб туристів, не будує або дуже повільно будує готелі для них, не вишколює професійних робітників для цієї галузі промислу таких, як кухарі, бартендери, кельнери, послугачі і прибиральники. Стверджуючи, що чужоземні туристи „дають кожного року багато мільйонів рублів чужоземною валютою, важливих для розвитку вітчизняної економіки", Нікітін вимагає водночас із цим посилених заходів, щоб ці прибутки збільшити з допомогою кращої обслуги закордонних туристів — в готелях, гостинницях, під час поїздок тощо.

Не згадав Нікітін тільки одного, а саме, що головною причиною несправности й недолугости „Інтуриста" є перевантаження його персоналу цілком непрофесійними — шпигунсько - аґентурними функціями й завданнями, зокрема ж безперестанним „політичним перевиховуванням" і напучуванням їх про те, як вони мають стежити за туристами, що їм говорити і про що постійно інформувати КҐБ. В такій поліційній державі, як нею є Совєтський Союз, поліційно - аґентурний характер мусить мати навіть „акціонерне товариство" для закордонного туризму. Тож, проте, що майже кожен з т. зв. ґідів, тобто екскурсоводів „Інтуриста" є аґентом КҐБ, мали змогу переконатися всі ті, що побували, як туристи в СССР, особливо ж ті, що їх „видворено" звідти за відверте висловлювання своїх поглядів й оцінок.

В. Чапленко

ВТРАТИ І ЗДОБУТКИ ЗАХІДНИХ УКРАЇНЦІВ

(1)

Що втратили західні українці

У своїй статті „Всеукраїнське добро", надрукованій у „Свободі" з 14 й 17 липня цього року, я, виправивши „другу помилку", натякнув на те, що західнім українцям, внаслідок національного узз'єднання з наддніпрянсько - кубанськими українцями, довелося зректися багатьох особливостей своєї мови. Особливо ясно це стало після подій 1917-1920 років та українізації на Наддніпрянщині, В е р ходонні (Вороніжчина) й Кубані в 20-их роках. Що саме втратили західні українці у цьому процесі, це виразно показав проф. І. Огієнко, видавши 1934 р. у Львові „Словник слів, у літературній мові не вживаних", що його тепер перевидало Науково - дослідче товариство української термінології у Ню Йорку з переднім словом проф. П. Ковалева. Тоді, ще 1934 р., І. Огієнко писав у „Передмові" до свого слівника: „За останні 15 літ життя української мови процес її стабілізації пішов дуже далеко. За основу нашої літературної мови остаточно стала мова східньоукраїнська, головно — києво - полтавська... І ця східньоукраїнська літературна мова потроху стає тепер соборною літературною мовою, цебто мовою всеукраїнською, мовою всіх галузок українського народу, де б він не пробував". У зв'язку з цією думкою я пригадую те, що мені сказав В. Сімович у Львові за німецької окупації всіх українських земель (1943 р.). Він сказав, що коли його запитав гітлерівський губернатор Галичини Вехтер, якої мови вживають західні українці, то він (Сімович би то) відповів: „Ми вживаємо східньоукраїнської мови". Як відомо, цей видатний західньоукраїнський (з походження) мовознавець був палким прихильником нашої всеукраїнської мовної єдности.

Згадана праця І. Огієнка охоплює не тільки „слова, в літературній мові не вживані", — у ній є ще чимала пояснювальна частина, а в тій частині такі розділи, подані після короткого історичного огляду розвитку нашої літературної мови: „Фонетика", „М о р ф ологія", „Складня", „Апостроф" (з великим списком тих слів, що їх треба, за „Правописним словником" Г. Голоскевича, писати з апострофом). Підсумовуючи в історичному огляді наше мовотворення з „СРСР" за українізаційний період, І. Огієнко написав: „Сьогоднішній стан наддніпрянської літературної мови надзвичайно високий, і треба відверто сказати, що в ділянці мови там просто чуда досягли" (стор. 127). Отож він з позиції цих досягнень і розглянув у решті розділів цієї частини можливі звукові, морфологічні, синтаксичні та правописні порушення цих досягів, вилучаючи з ужитку західньоукраїнські особливості. Так само в слівниковій частині він виразно висуває на перше місце нормативну лексику і перестерігає щодо вживання слів ненормативних, з а хідньоукраїнських, які часто - густо походили з москвофільського „язичія". До речі тут буде сказати, що це він, Огієнко, у цьому слівнику подав і форму „слівник" відповідно до польського „słownik" та російського „словарь" і тим підтримав мою ініціятиву щодо запровадження її, зроблену ще в 20-их роках у перекладі брошури „Розливання сталі", виданій у м. Дніпропетровському. Самий факт незалежного виникнення цієї форми в різних кінцях української мовної території промовляє на її користь (І. Огієнко ледве, чи міг бачити ту брошуру).

Але в назві своєї праці Огієнко чомусь ужив ще „словник".

Технічно Огієнків слівник побудовано дуже добре, і ним легко користуватися. У ньому нормативно санкціоновані й рекомендовані до вжитку слова (й форми) подано на першому місці, а не бажані для вжитку взято в дужки. Наприклад: „випадок (случай)", „її (і, єї, ю, ню)" тощо.

З огляду на те, що на еміграції наші люди ще й досі не позбулися цілком ненормативних явищ у своєму мововжитку, п е ревидання цього слівника І. Огієнка не зайве. Але через те, що його укладено майже сорок років тому, а розвиток нашої мови не стояв на місці (я маю на увазі позитивні в ній процеси, а не русифікаційний намул), то доводиться сказати, що в цій праці чимало вже й перестарілого, до якого треба ставитися критично. Це однаково відноситься і до слів і до форм та синтаксичних конструкцій. У цій праці, навіть у нормативно прийнятих для 20-их років явищах, ще чимало паралелізмів, що порушували тоді уніфікацію норм нашої літературної мови. Тоді ж, наприклад, термінологічні слівники виходили з підзаголовком „проєкт", і на одне поняття подавано в них по дві й більше назов. Отож і в цій Огієнковій праці багато таких паралелізмів, наприклад, „борошно" й „мука", „паркан" і „баркан", „бузок" і „боз" тощо. Узявши в дужки як ненормативне „фризієр", упорядник слівника подав аж троє слів „голяр", „постригач", „парикмахер", з яких тепер в українській літературній мові ні одного не вживають, бо натомість слушно запроваджено слово „перукар" (воно дає змогу писати на вітринах „чоловіча й жіноча перукарня"; шого „голять" і

хоч у перукарнях здебільшого „голять" і „стрижуть", але, закономірностями номінативної функції мови, це не має ваги: вживаючи слова „перукарня", люди не думають про первісне значення цього слова в тій мові, з якої воно походить).

У морфології І. Огієнко обстоює двоїну, а її тепер немає в граматичній системі української літературної мови.

Роман Рахманний

БАЛЯДА ПРО ХРУЩА НА ВИШНЕВОМУ ЗРУБІ

(2)

У тій же совєтській пресі ті самі поети друкували вірші на честь Н. Хрущова і його кукурудзи, імпортованої з Америки. Сьогодні там про Хрущова ні слова. Зате знайдете похвальні епітети й панегіричні статті на честь Брежнєва, який всупереч „радянській законності" усунув Хрущова і сам зайняв його пост, щоб незабаром здійснити свій „історичний поворот".

У 1968 році Брежнєв звелів совєтській армії по-агресорському окупувати соціялістичну Чехо - Словаччину. Хто в Совєтському Союзі протестував проти цього насильства над союзником, того там карали тюрмою, засланням або проголошували божевільним.

Недавно Брежнєв велів усунути з посту секретаря Комуністичної Партії України П. Шелеста, а згодом і з московського п о л ітбюро, мовляв, це Шелест доражджував чимдуж окупувати ЧСР. Совєтські автори визнали і цей „поворот" за історичний і надхненний марксистсько - ленінською мудрістю. Але якщо так, то чому совєтські дивізії далі розташовані на території ЧСР, а всі, хто постраждав за свій протест проти цієї окупації в 1968 році, далі караються по тюрмах, концтаборах і божевільнях СССР?..

Найновіший „історичний поворот" кремлівської тройки в сторону капіталістичної Америки є по суті ще одною примітивною спробою кремлівських верховодів бути прагматичними політиками і по-ленінському робити „один крок вперед і два назад". А тим часом це тільки наслідок невміння організувати виробництво й розподіл продукції розпорядливо та згідно з потребами народів СССР. Внутрішні суперечності совєтської економіки і національної політики примусили д и п л о матів Кремлю вистоювати в передсінках Бонну і Вашинґтону та випрошувати в них допомогу: капіталовкладеннями, технологією і новочасною машинерією.

А в кого? В тих, кого ще вчора вони лаяли „реваншистами", „експлуататорами" й „мілітаристами".

У нетрях політики

Як поет, Іван Драч може й не визнається на крутійствах кремлівських вельмож. Правдоподібно, він не йняв віри китайцям, які голосно говорять, що владу в СССР захопили „нові червоні царі" та спільно з капіталістами Заходу снують сітку змови проти „соціялістичного Китаю".

Можливо, що ці й подібні твердження виглядають йому на витвір „пропаґандистської кухні українських буржуазних націоналістів".

Проти них І. Драч уже гукав з трибуни тієї самої київської ніби - літературної газети. Він зокрема картав „заокеанських українських націоналістів" за т. зв. вислуговування п р а влячим колам Вашинґтону. Як швидко, стерлася ця Драчева фраза!..

У світлі офіційного зближення між Москвою і Вашинґтоном видно, що ті, кого Драч називав „буржуазними націоналістами", були мудріші та чесніші за Брежнєва і ввесь Центральний Комітет КП СССР. Адже, як поселенці в Америці, вони лише виконували свої громадянські обов'язки супроти держави, яка прийняла їх як рівноправних громадян. Жили, працювали, збагачувалися, виховували молодше покоління. Одні підтримували політику Уряду, інші критикували її, інші не цікавились нею. Всі платили податки, брали участь у виборах, а були й такі, що виконували військову службу. Яке тут вислуговування?..

Але, якщо самозванчі керівники міжнародного комунізму в Москві офіційно переходять на позиції реваншистів і капіталістів та роблять все в догоду ідеологічним ворогам, то це вже не лише вислуговування, а наочна зрада ідейних позицій своєї системи правління. У СССР навіть безпідставний донос на будь - якого громадянина, що він, мовляв, обмірковує можливість такого „повороту", вистачав, щоб такого вільнодумця посадити за ґрати на 15 років.

Поет І. Драч має право заблукатися в нетрях політики. Як член партії, що застосовує терор супроти власних членів, він має право бути навіть „чесним боягузом" і мовчки спостерігати ухильницькі повороти своїх верховодів.

Але як українська людина і поет - словотворець, І. Драч не сміє фальшивими, стертими фразами прикривати страшну дійсність в Україні.

Адже прославлений ним Л. І. Брежнєв та його „мудрий" ЦК КП СССР, під контролею шефа КҐБ Андропова, загнали в тюрми і концтабори тисячі українців, балтійців, жидів і навіть росіян. У тому числі кількадесят українських літераторів — друзів Драча. Вони нічим не порушили законів своєї країни. Ніхто з них не вислуговувався ч у ж о з е м н и м „правлячим колам". Яким чином міг поет І. Драч забути цей „історичний поворот" його партії до царського і сталінського методів придушування української самобутности?..

Трагедія хруща

Можна б виправдано тут застосувати відому оцінку суспільства царської імперії: „З верху до низу — всі раби!"

Але навіть фраза, за якою

(Закінчення на стор 3-ій)

Володимир Мацьків

СПРАВА НАШОГО МАЙБУТНЬОГО

Нарід, який не думає про свою майбутність і живе тільки сьогоднішнім днем сам видає на себе вирок смерти. Якщо ми хочемо ще жити, розвиватись і дочекати кращих часів, мусимо про це подбати самі, а не числити на якісь сприятливі умовини, чи допомогу інших.

У нас щораз частіше чується і читається поговірку що наша майбутність буде така, якими будуть наші діти, а діти будуть такими, якими їх виховаємо. Це беззастережна правда.

Як ми самі не доложимо власних рук, щоб виховання наших дітей було настільки правильне та стійке, щоб це виховання передавалось з часом майбутнім поколінням, то шкода усіх наших заходів. Нічого не принесе нам міжпартійна гризня та всякі заходи, якими сьогодні так дуже захоплюються деякі наші люди.

Часто читаємо нарікання в пресі, що наша молодь щораз більше послуговується чужою мовою, що цю чужу мову ставить на першому місці, що вона, за дуже нечисленними виїмками, не цікавиться рідними справами, не читає рідної книжки, не бере участи в українському суспільному житті та в більшості одружується з не-українцями і тим самим відходить від рідного пня.

Очевидно, того не можемо заперечити, бо немає до цього підстав. Але, на жаль, не бачимо, щоб хтось з тих чинників, що їх поставлено у проводі нашої спільноти, тими справами дуже цікавився та шукав причин і засобів протидії.

А причин є чимало. Перш за все —— чуже середовище, чужа школа, замала свідомість деяких батьків та великий брак чогось, щоб протидіяло та нівелювало ці небажані впливи.

Це протидіяння повинен би дати в першу чергу батьківський дім, рідна школа, рідна церква та молодечі організації.

Коли докладніше приглянутись до цієї справи, бачимо, що й більшість батьків, що мають малих дітей, виховувалися в тих самих умовинах, під тиском тих самих несприятливих чинників і не всі вони здають собі справу з того стану. Коли вони ще до деякої міри не підпали цілковито під цей нівелюючий вплив, то це в більшості заслуга рідної землі, яку вони ще пам'ятають, або одержали належне виховання, завдяки розумному поступованню їхніх батьків.

Гніватись на менше свідомих батьків, які не все можуть і уміють належно впливати на своїх дітей, не можна, бо вони справи змінити не всилі, але їм треба допомогти.

Такою допомогою може і повинен бути добре редагований наш виховний журнал.

Такі виховні журнали, що служать допомогою і порадами батькам, виховникам та вчителям у їх важкій і відповідальній праці, мають усі свідомі, культурні народи. І мусимо його мати ми, коли не хочемо, щоб в недалекій майбутності по нас пропав слід.

Виховний журнал, крім відповідних фахових статтей, писаних досвідченими виховниками, міг би також провадити „виховний порадник", тобто давати індивідуальні поради батькам та виховникам в різних трудніших ситуаціях та потребах, якщо про такі поради попросять. Втрата хоч би однієї нашої дитини, це велика втрата для нашого народу.

Виховний журнал потрібний теж для вчителів шкіл українознавства, які хоч мають загальну освіту, але не всі мали змогу здобути знання педагогіки та дидактики, бо так складається, що вчителів з повними кваліфікаціями, принесеними з рідної землі, тепер вже дуже мало. Годі сподіватися великих користей з праці некваліфікованих вчителів, коли вони не дістануть допомоги для поширення їх кваліфікацій.

Пригадуємо це все тепер, напередодні Світового Конґресу Вільних Українців, що відбудеться в листопаді ц. р., бо тільки він міг би цю справу краще розглянути, зрозуміти та винести потрібні ухвали і вплинути на відповідні чинники, щоб вони піднялись цієї в а ж л ивої справи. Нам бо треба діл, а не самих слів.

Тому звертаюсь цією дорогою до всіх, що братимуть участь в СКВУ, а головно в тих комісіях, що будуть радити про виховні справи, щоб взяли цю справу до уваги, бо допомога батькам та виховникам у їх праці конечна.

Зорганізування і видавання виховного журналу та його кольпортаж до рук потребуючих батьків може і повинен допомогти задержати ще на довгі літа нашу ідентичність та захоронити від денаціоналізації наших дітей.

Валентина Єрмоленко

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ ХОРУ „ДНІПРО" В МІННЕСОТІ

(2)

Не знаю, чи співали колись цю річ бо на Україні в мій час, церкви вже не існували хіба що, як склади до зерна або чогось іншого і похорони відбувалися для відповідальних партійних або інших керівників під оркестру — „Ми жертвою пали в борьбе роковой", а для звичайних смертних — без нікого і нічого відправляли на цвинтар, хтось тихенько заплаче та й все. На еміграції я не чула і не читала про цю панахиду ні в одному журналі, ні часописі. Стеценко відтворив в цьому, якщо можна назвати його твором оте, народне голосіння, плач, тугу, широчінь діяпазону почуттів й їх контрастність. Слухаючи виконання цієї речі, відчувалися широкі пластичні лінії хорових голосів, які розлогою течією несли натуральний мінор з мінорною домінатою; ви відчували душевний уїль, глибоке переживання, розпач, так, як може хтось з вас був ще в старому селі й чув спеціяльних плакальниць. А „Вічна Пам'ять!", —скільки в ній глибокого почуття й своєрідної мелянхолії, а також різноманітних емоційних забарвлень. По-моєму, ще не народився такий композитор, який написав би щось краще на цю річ. Це неперевершений твір. Між іншим Кирило Г. Стеценко написав цю панахиду за царських часів з церковнослов'янським текстом, але в церквах її не співали, бо вона була заборонена „Святейшим Синодом", а в 1921 році після відродження Української Автокефальної Православної Церкви К. Стеценко відтворив її по-українськи. Не знаю, чи має хтось оригінал усієї панахиди? Варто було б цю річ записати на платівку, як зразок народного спеціяльного фолкльору.

У другій частині концерту хор виступав в народних строях і публіка насолоджувалась народними, ніколи нестаріючими піснями: — В. Ступницького — „Д р і б е н дощик", сольо Славомира Луцева ; „Садове яблучко" — сольо Кіри Цареградської; А. Кос - Анатольського — „Незабутній вальс" — сольо Кіри Цареградської, а також в гармонізації А. Авдієвського: — „Ой, там за лісочком" — сольо С. Луців; „Вербова дощечка" солістка Марія Гриневич, а також під супровід капелі бандуристів ОДУМ-у „По садочку ходжу" — солісти Михайло Даниленко і Славомир Луців, С. Людкевича „Баркароля", гармонізація Ю. Кулика „Калинонька", в гармонізації на мішаний хор от. протодияконом Миколою Врнием (диригент хору „Дніпро") „Ой наїхали вози з України" — соліст М. Даниленко, в гармонізації Кіри Цареградської „пролягла на небі зоряна дорога"; „Ой, ходив чумак" — соліст С. Луців і „Бандуристе, орле сизий" — соліст М. Даниленко на слова Т. Г. Шевченка (вірш присвячений його приятелеві М. Маркевичу) обробка Орлова, а гармонізація на мішаний хор К. Цареградської. Фортепіяновий супровід вів один з найкращих піяністів, не лише в Міннесоті, Ричард Зґодава. Цю річ на вимогу публіки прийшлося солістові і хорові виконувати двічі.

Присутні на концерті — прихильники хору „Дніпро" та любителі українськ о г о співу, нагороджували кожний виступ хору бурхливими оплесками, але на жаль молодечі організації не подбали про зорганізоване прибуття на такий концерт самим, та щоб ще й привести американську молодь із собою. В залі були знавці — музичні критики (американці), вони високо оцінили виступ хору „Дніпро", підкреслюючи специфічну тематику й мелодії українських пісень.

Концерт пройшов більш ніж успішно. Хор вив'язався дуже добре з наміченою, хоча досить великою, але цікавою програмою, але я зупинюся на солістах хору. Цього разу в концерті не прийняла участи Оксана Врнь, але хор придбав нову солістку Марію Гриневич, яка виконувала сольо у „Вербовій дощечці" — Авдієвсько г о. Ця річ написана в стилі народного співу і виконання не є таким простим, треба уміти витримати характер пісні, чого й досягла солістка.

Кіра Цареградська не нова солістка хору „Дніпро"; вона не лише солістка, вона й піяністка і як бачили попереду гармонізує (або простіше — добирає супровідні тони до основної мелодії для дуетів, тріо, квартетів і хору, а це не абияка знахідка для наших співаків і хористів). Пані Кіра з роду Стеценків. Кирило Григорович Стеценко є її рідний дядько. У батька Петра Григоровича Стеценка головною і улюбленою професією було диригування хорами. Був диригентом народного (не платного) хору Софіївського собору в Києві після відродження Української Автокефальної Православної Церкви. Як завідуючий педагогічною частиною музичного технікуму в Херсоні, а пізніше в Кам'янець - Подільському викладав теорію музики, був диригентом світського хору і керував ансамблем народних інструментів (духової й симфонічної оркестри). Пані Кіра виростала в музичному оточені, а до того і Бог дав їй талант.

Славомир Луців, приймає активну участь в житті української громади. Своїм співом він прикрашує програми пластунів, танцювальних гуртків і хорів. Має гарний голос, і коли б над ним попрацювати, вийшов би в число українських зірок.

Михайло Даниленко, також не новий соліст. Співові він присвятив багато часу. Його чудовий баритон має оксамитове забарвлення. Легко переходить від фортисіснмо до піаніссимо. У своїх сольових виступах не лише з хором, блискуче поєднує голосову динамічність і потужність з грайливою танковою легкістю. Кольоритністю голосу передає ніжні почуття. Виростав пан Михайло на наших очах і всі раділи, що маємо нову зірку, але М. Даниленко мусів працювати інженер електрик в „Юніваку", а спів залишився, як „габі". А шкода, це — наше поповнення. Це наші — „Євшан зілля". Вони могли б бути амбасадорами ук-

(Закінчення на стор 3-ій)

РЕЗОЛЮЦІЇ

15-ий ДЕЛЕҐАТСЬКИЙ З'ЇЗД УЛТПА В ДНЯХ В ДНЯХ 26-28 ТРАВНЯ 1973 р. ОДНОГОЛОСНО УХВАЛИВ:

1. З'їзд Делеґатів вітає всіх українських колеґ лікарів на рідних землях, які в умовинах трудної життьової дійсности наполегливо й терпеливо працюють для добнароду.
ра та здоров'я українського

2. З'їзд вітає також всіх українських лікарів у вільному світі та бажає їм успіху в їхній професійній праці для прославлення доброго імени українського лікаря на чужині.

3. З'їзд Делеґатів вітає Ієрархію всіх Українських Церков, та бажає їм успіху в їхніх змаганнях за організаційне завершення та об'єднання їх церковної структури — а зокрема сердечно вітає голову Помісної Української Католицької Церкви і великого Ісповідника віри Верховного Архиєпископа Блаженнішого Кардинала Йосифа Сліпого, і бажає йому добитись привернення патріярших прав для Церкви, яку він очолює. Водночас З'їзд щиро вітає намагання Митрополита Української Православної Церкви Блаженного Мстислава, у його змаганнях за організаційне об'єднання Української Православної Церкви.

4. З'їзд вітає ввесь многострадальний український народ, який у жахливих умовинах національного тиску та соціяльно-економічної експлуатації, живе та бореться за свою екзистенцію та ставить всякий можливий спротив найбільш брутальним силам окупаційної влади.

З'їзд найбільше рішучо та голосно протестує проти безпощадного переслідування національно свідомої української інтеліґенції на рідних землях, а зокрема плянового і жорстокого поборювання та винищування відважних і нескорених українських патріотів - інтелектуалістів та діячів української культури й науки, які ставлять спротив дуже посиленому наступові окупанта на всі надбання української культури, науки, та остетаційно і навіть у легальний спосіб обороняють чистоту української мови та її права на місце у всіх секторах учбової системи.

6. З'їзд засуджує якнайбільш негуманну практику окупаційної московсько-комуністичної влади, яка насильно запроторює політичних десидентів у психіятричні заклади.

7. У 40-літні трагічні роковини штучного Великого Голоду в Україні, який коштував життям численним мільйонам українських людей — ми підносимо голос протесту, та ставимо перед сумління вільного світу цей найбільш жорстокий і макабричний в історії акт ґеноциду — а одночасно схиляємо голови перед пам'яттю безневинних жертв цієї диявольської акції.

8. З'їзд Делеґатів УЛТПА пригадує, що в жовтні 1973 р. припадає 30-літня річниця смерти великого подвижника народного здоров'я, організатора українських медичних шкіл, та великого приятеля і вчителя медичної молоді Західньої України, проф. д-ра Маркіяна Панчишина і ми схиляємо голову перед світлою пам'яттю цього великого лікаря — громадянина.

9. З'їзд з радістю відзначує вступлення в члени УЛТПА за останню каденцію 54 молодих українських лікарів і великого числа українських студентів медицини — на правах членів — студентів, та розцінює це як позитивний прояв росту та розвитку нашого Товариства, що дає надію на дальше існування та хосенну діяльність організації українських лікарів у вільному світі.

10. З'їзд Делеґатів з приємністю спостерігає активну участь членів УЛТПА у різних секторах зорганізованого українського життя та їхню наполегливу громадську працю для добра й слави українського народу, а також жертвенність українських лікарів для українських наукових, церковних, культурних та молодечих установ та організацій.

11. З'їзд Делеґатів стурбований ситуацією, яка заіснувала із запізненим виданням „Лікарського Альманаху" і труднощами, що їх створила для його появи — незрозуміла постава його колишнього редактора — взиває Головну Управу та Редакційну Колеґію Лікарського Альманаху докласти всіх можливих старань, щоб цю важливу та цінну книгу видати в якнайскоршому часі.

12. З'їзд Делеґатів радіє безперебійною появою свого органу „Лікарський Вісник", що його заслуженим головним редактором вже 6 років є д-р Павло Джуль — і з уваги на збільшені кошти його видання взиває всіх членів нашого Товариства дати йому щедру матеріяльну допомогу — цьому єдиному науковому українському медичному журналові. Одночасно З'їзд заохочує всіх членів співпрацювати з редакцією „Лікарського Вісника", та в міру своїх сил, знання та вмілостей — поміщувати в ньому свої праці на наукові та громадські теми.

13. З'їзд Делеґатів уважає за свій обов'язок щиро привітати всі українські центральні, політичні, громадські та наукові установи, та побажати їм успіху в їхній праці для добра українського народу.

Зокрема З'їзд Делеґатів вітає найстаршу і найбільш заслужену українську наукову установу — Наукове Товариство ім. Шевченка — із 100-річчям її існування, та бажає їй найкращих успіхів у продовжуванні хосенної наукової праці.

За Резолюційну комісію УЛТПА:
Д-р Богдан Олесницький, голова
Д-р Михайло Логаза, секретар

Концерт Музичної Студії проф. Зої Маркович

17 червня ц. р. у церковній залі, церкви Царя Христа у Філядельфії, від 6-9 год. вечора, відбувся концерт „Музичної Студії" проф. Зої Маркович, проведений на високому мистецькому рівні.

Проф. Зоя Маркович, знана українська піяністка, закінчила Київську Державну Консерваторію, де згодом була професором. Зчасом вона здобула славу знаменитої піяністки своїми концертами в Азії, Европі і в ЗСА.

Тепер у своїй „Музичній Студії", продовжує методу навчання композитора Фр. Ліста. Її учителем був Янкелевич, учень геніяльного Ліста. Проф. З. Маркович навчає виконувати на фортепіяні композиції світової слави клясиків, при чому велику увагу приділює вивченні клясиків українських. Проф. З. Маркович була у тісному музичному контакті з визначними українськими композиторами, як: Ревуцький, Косенко, Барвінський, Коломієць.

Проф. З. Маркович веде мистецьке керівництво вокального тріо „Соловейки", що здобуло широкий розголос і нещодавно опрацювала й видала збірних пісень п. н. „Співають Соловейки".

Велика заслуга проф. Зої Маркович в тому, що вона розвиває і доводить до вершин музичні таланти української молоді.

Програма „Музичної Студії" проф. З. Маркович складалася з клясичних творів: Баха, Бетговена, Чайковського, Ґріґа, Шуберта, Шумана, Бела Бартока, Шопена, Рахманінова й інших, а з українських: Берковича Безкоровайного, В. Шуля, Леонтовича, Лисенка, Фоменка й інших.

В програму концерту входили дві частини. У першій — виступали учні (-ці): Христина Комоновська, Ліда Німилович, Роман Лупань, Аліса Штайніц, Олена Дробот, Андрій Іваськів, Ірина Штайніц, Віра Пришляк, Володимир Стасюк, Галина Небесна, Ольга Васкилів, Рената Яремович, Ніна Пачовська, Світляна Квітка, Христина Квітка, Маріянна, Пришляк, Леся Крих, Марта Німилович, Александер Гравн, Люба Пришляк.

Усі учні (-ці) в першій частині концерту дуже добре виконали музичні твори, при чому Рената Яремович вже третій з черги рік втримує в „Музичній Студії" — перше місце. Учень Володимир Стасюк, який вчиться щойно рік, виконав свій твір напрочуд гарно.

У другій частині концерту виступали вже дуже заавансовані студенти (-ки). Таня Німилович заграла Шопена „Мазурку", Патриція Леонард виконала „Ін меморіям", Юрій Іваськів відіграв „Танок войовників", Сара Клевель виконала „Полонез" Шопена, Олег Конрад відіграв Шумана „Мріяння", Еріка Райбрич виконала „Вальс" Шопена, Марія Мадай заграла Моцарта „Мінует", Лявра Райбріч виконала Рахманінова „Полічінеллє", а її сестра Порція Райбріч виконала Шопена „Ноктюрн" і Шопена „Етюд". Порція Райбріч з великим успіхом концертує перед американською публікою. Вона закінчила „Гайскул Ел" і вибрала собі за спеціяльність музику.

На закінчення концерту Люїза Гравн виконала Бетговена „Патетичну сонату". Не дивлячись на свій колосальний музичний талант, Люїза Гравн вибрала собі на Пенсилвенійському університеті — медицину.

Концертом проводила асистентка проф. З. Маркович, її колишня учениця, Зоя Граур Корсун.

На сцені не було другого фортепіяну, тому відпала гра на двох фортепіянах.

Вдячні студенти (-ки) і учні (-ці) піднесли улюбленій проф. Зої Маркович чудову китицю квітів.

Знімку цілої групи Музичної Студії проф. З. Маркович виконав Олександер Соловій з фотографічної студії „Мева".

проф. Іван Попель

10-ліття Окружної Ради СУА в Чикаґо

У цьому році сповнилося десять років Окружній Раді СУА в Чикаґо. Нам, членкиням СУА цієї округи ясно, яку важливу ролю відіграла Окружна Рада в зактивізуванні відділів СУА та скріпленні плянів праці поодиноких клітин. Крім того, О. Рада сама ініціювала та дотепер здійснює солідні проєкти, які відіграють поважну ролю взагалі у житті української громади Чикаґо. Маємо тут на думці оснування українознавчих студій при Чикаґському університеті та постійне придбання фондів на ту ціль; незвичайно ефективна праця сектора суспільної опіки, активна участь у комітеті за патріярхат та інші.

Коли згадуємо про діяльність О. Ради СУА в Чикаґо, наші думки в'яжуться з п-і Любославою Шандрою, яка майже впродовж цілої декади займає в ній пост голови. Першорядна організаторка та адміністраторка, людина, яка з вірою та завзяттям береться за найважче діло. Стимулом до праці, мені здається, її глибоке переконання у важливу ролю жінки не тільки в родинному, але й суспільному житті. „Ви не запрошуйте мене до комісії лише для прикраси, — дорікала вона чоловічим комітетам, — а доручіть мені конкретну ділянку праці".

Для успішної суспільної діяльности треба бути зорганізованими, — звідсіля й тверда віра в доцільність існування СУА, а вслід за нею наполеглива праця над притягненням в наші ряди молодого українського жіноцтва та виплекання з них українок, свідомих своїх завдань.

Як кожний чоловий громадський діяч, п-і Любослава зазнавала не тільки самих успіхів, але приходили не раз і прикрі розчарування. Одначе той факт, що вони її не зломили, що зуміла вона розрізнити суттєве від дрібничкового, здорову критику від злоби, а також те, що старається помогти молодому здібнішому жіноцтву зайняти чолові місця в організації — вказує на її правильне розуміння суспільної праці.

Під час ювілейного бенкету, який відбувся 3-го червня ц. р., на якому також відзначено 40-річчя найстаршого, 36-го Відділу СУА в Окрузі заступниця голови СУА, мґр І. Рожанковська вітала Округу та склала особливе признання голові, п-і Шандор. У доповіді п-і Рожанковська звернула увагу на незадовільну участь української жінки та її підрядну ролю в громадських організаціях. Вину вона поклала тільки частинно на чоловіків, а решта лежить таки в байдужності нашого жіноцтва, у браку його трепетного зацікавлення важкою долею нашого народу та несення йому допомоги.

Шкода тільки, що не було між нами нашої голови, п-і Любослави, яка із-за важливих громадських причин мусіла виїхати з міста. Святковий комітет вив'язався дуже задовільно зі свого завдання і програма була на високому рівні, все ж, здається я висловлю думку загалу членства коли завважу що місце голови було в цей день насамперед тут. Воно сказано не в докір, тільки вже воно так є, що організацію індетифікують з людьми, які її репрезентують. Усе ж хай ці рядки будуть виявом признання Окружній Раді Чикаґо та її голові п-і Шандрі, за їх десять років жертвенної праці в ім'я шляхетної цілі.

Марія Пискір

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ ХОРУ „ДНІПРО" В МІННЕСОТІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

раїнської культури, але немає меценатів, а варто подумати над сконцентруванням головних українських репрезентаційних одиниць при УККА, створенням фінансової бази і при ній через пожертви або інші заходи і здібних осіб підтримувати.

Моє побажання хорові „Дніпро" — подумати про випуск платівок з їхнім репертуаром, який є багатоцінний. Шкода праці на один або два концерти в році і то лише в своєму стейті серед свого оточення. Був час коли хор „Дніпро" виїздив за „кордон" за межі стейту і мав великі успіхи. Обмін досвідом між іншими хорами був завжди корисний і для диригентів і для співаків.

БАЛЯДА ПРО ХРУЩА НА ВИШНЕВОМУ ЗРУБІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

стоїть „правда історії", не в силі зменшити почуття болю в душах українських патріотів, які спостерігають ще одну українську творчу людину під великодержавним тиском.

Адже І. Драч напевно знає, що однієї днини його партія зробить новий „історичний поворот" — суперечний теперішньому. А тоді він, разом з іншими творцями стертих фраз, попаде під тії великодержавні колеса. За такої ситуації поет відчуває холод ножа не в сонці, але у власному людському серці.

Почуття тривоги від того ножа в його серці поділяють усі вдумливі українці на різних континентах. Бо вони українці, а водночас і люди, які з В. Шекспіром визнають єдину „правду історії", а саме: навіть нужденний хрущ, розчавлюваний ногою, відчуває такий самий фізичний біль, що й умираючий велетень".

На подобу Б. І. Антонича, поет Іван Драч теж „був хрущем і жив колись" на українських літературних вишнях, що їх дбайливо і гідно виростив Шевченко. В ті роки І. Драч, якоюсь мірою, відчував свій органічний зв'язок зі зеленою нескореної української нації. Тоді він умів писати слова, які не стиралися.

Сьогодні він з трудом виконує боягузливі епітети, за якими не лише „не стоїть правда історії", а ще й виднію пні зрубаного саду української культури.

Ділимося сумною вісткою з Рідною, Приятелями, Земляками і Українським Громадянством, що дня 23-го липня 1973 року в год. 4:45 по полудні в лікарні Милосердя в Балтимор, Мд., заосмотрена Найсвятішими Тайнами упокоїлась у Бозі

НАША НАЙДОРОЖЧА ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл.п. АННА ЦАРИК

дочка бл.п. Параскевії і Антона Гаркот
уроджена 12-го липня 1897-го року в селі Белесві, повіт Долина, Західна Україна.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА за спокій душі Покійної будуть відслужені в четвер, 26-го і п'ятницю, 27-го липня о год. 7:30 вечера в похоронному заведенні Лілі і Целлер при вул. Істерн Ев. і Вулф.

ПОХОРОН у суботу, 28-го липня 1973 року, о год. 8:30 рано з похоронного заведення до української католицької церкви св. Михаїла, після Служби Божої у 9-ій год. на місцевий парохіяльний цвинтар.

Горем опечалена родина:
Муж — ДМИТРО
Син — АНДРІЙ з дружиною МАРІЄЮ і дітьми РОМАНОМ і АННОЮ
Дочка — АНАСТАЗІЯ з мужем ВАСИЛЕМ ОЛЕКСЮКОМ і дітьми: АННОЮ (замужем АНДЕРСОН і чоловік ТОМА), ПАРАСКЕВІЄЮ, БОГДАНОМ і його дружиною ДАЄН, МИХАЙЛОМ і МАРУСЕЮ
Син — ТЕОДОР з дружиною ТЕРЕСОЮ і дітьми: СОФІЄЮ, НЕСТОРОМ і НАТАЛЕЮ
Син — МИХАЙЛО з дружиною ВІРОЮ й дочкою ВІРЦЕЮ
Дочка — ПАРАСКЕВІЯ з мужем д-ром БОГДАНОМ МАКСИМЮКОМ і дітьми: СОНЕЮ і НЕСТОРОМ
Правнук — ЕРІК
Ближча і дальша родина в Америці і в Україні

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими про смерть
НАШОГО ДОРОГОГО ВУЙКА

бл.п. о. Адріяна Зафійовського

* 1882 — † 1973

б. катехита в Бродах, Члена Капітули Української Католицької Церкви, б. в'язня совєтських таборів.
Помер 5-го січня 1973 р. у Львові.

В глибокому смутку:
Сестрінки ДАРІЯ СІЯК
ІРИНА БОВАНКО зі сином ОЛЕКСАНДРОМ
ОКСАНА і ЛЕВ ЩУР
Сестрінок — Юрій і ОРИСЯ ЯРИМОВИЧІ з дітьми і внуками

Поминальну Службу Божу відправив
ЇХ БЛАЖЕНСТВО ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЙОСИФ СЛІПИЙ

З сумом повідомляємо, що в понеділок, 23-го липня 1973 р. відійшов у Вічність в Ню Йорку

бл.п. ВАСИЛЬ КОСТРУБЯК

(СТАРШИЙ, З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ)
нар. 30-го грудня 1895 р. в Кіданчі, Україна.

ПАНАХИДА в середу, 25-го липня 1973 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вулиця в Ню Йорку.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА в церкві св. Духа при Норт 5-ій вулиці в Брукліні в четвер, 26-го липня, о год. 9:30 ранку.

Після Служби Божої Покійний буде похоронений на українському православному цвинтарі в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Горем прибиті:
АННА — дружина
СОФІЯ і МИКОЛА — дочка з мужем
МАРІЯ і ВАЛЕНТИН — дочка з мужем
ВАСИЛЬ і РЕҐІНА — син з дружиною
Внуки і правнуки.

Замість квітів на могилу
бл.п. ВАСИЛЯ САВУЛИ,
що помер в Трентоні, Н.Дж., 11-го липня 1973 р., зложили на „Церкву в потребі":

Богдан і Тетяна Ясінські	$25.00
Інж. Дмитро і Дарія Кузики	25.00
Остап і Мальвина Коропеї	20.00
Д-р Теодозій і Віра Сендзіки	10.00
Василь і Варвара Коцопеї	10.00
Михайло й Анастазія Бойцуни	10.00
Зенон і Евелин Федоровичі	10.00
Романа Мицик	5.00
Мирослава Глушок	5.00
Д-р Володимир і Марія Петришини	5.00
Інж. Теодор Левицький	5.00
Інж. Роман Левицький	5.00
Люба Мриглоцька	5.00
Інж. Роман і Надія Гулаї	5.00
Мгр Ярослав і Ярослава Лабки	5.00
Станиця „Пласт" в Трентоні	5.00
Інж. Макар і Дарія Копаниці	5.00
Інж. Богдан і Оля Дубики	5.00
Михайло й Антоніна Шевціви	5.00
Марія Кассіян	5.00
Інж. Роман і Наталія Кузики	5.00
Інж. Теодор і Емілія Панасюки	5.00
Інж. Мирон і Богдана Осадци	5.00
Володимир Скрипчук	5.00
Марія Сеник	5.00
Палтина Левицька	5.00
Евген і Леся Обаранець	5.00
Наталія Власов	5.00
Разом:	**$215.00**

Усім Шановним Жертводавцям складаємо отсим нашу найщирішу подяку за повищі пожертви, як вияв пам'яті та пошани для нашого Найдорожчого Мужа, Батька, Тестя, Діда і Прадіда, та при цій нагоді жертвуємо від себе на „Церкву в потребі" суму $100.00.
МАРІЯ САВУЛА з Родинами

УВАГА! УВАГА!

Відділи УНСоюзу Джерзі Сіті і Байону

Повідомляємо, що є замовлений автобус їхати на СОЮЗОВИЙ ФЕСТИВАЛЬ-СВЯТО в неділю, 19 серпня 1973 в Лейквуд Парку, Барнсвілл, коло Шамокіна, Па. Всіх, що бажають взяти участь в тому Святі, а при тому оглянути околиці, де народився БАТЬКО СОЮЗ, проситься телефонічно голоситися до секретарів: в Байоні: Михайло Волошин, тел.: 437-6421; в Джерзі Сіті: Квітка Стецюк, тел.: 434-0237; Стелла Расп, тел.: 435-8740.

ОПЛАТА ЇЗДИ АВТОБУСОМ ЗА ОСОБУ ВИНОСИТЬ $6.00.

Зголошення без заплати не приймається. Автобус виїде в неділю 19 серпня рано о год. 8-ій від УНДому при Фліт вулиці, Джерзі Сіті, Н.Дж.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРА СВ. ВОЛОДИМИРА В НЮ ЙОРКУ — 160 Захід 82 вул.
— запрошує Всіх Вас на —

ХРАМОВЕ СВЯТО СВ. ВОЛОДИМИРА

яке відбудеться

в неділю, 29-го липня 1973 р.

в Українському Селі в Бавнд Бруку, Н.Дж., в каплиці св. Володимира, з такою програмою:
СУБОТА, 28-го ЛИПНЯ, год. 6-та веч.:
- УРОЧИСТА ВЕЧІРНЯ в каплиці св. Володимира.

НЕДІЛЯ, 29-го ЛИПНЯ, год. 10-та ранку:
- АРХИЄРЕЙСЬКА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ, яку відправить Голова Катедри, Високопреосвященніший АРХИЄПИСКОП МАРКО в сослуженні Духовенства. По Службі Божій ВОДОСВЯТНИЙ МОЛЕБЕНЬ коло ставка. При всіх церковних відправах співатиме катедральний хор під дир. проф. В. Завітневича.
- По обіді ЗАБАВА при добірній оркестрі і різні розваги для молоді.
- Автобуси відходять від Катедри в неділю, о год. 8-ій ранку зі зупинкою на 2-ій евеню при 10-ій вул. Гостям раді.

НАСТОЯТЕЛЬ І РАДА ТРОСТІВ

Крайова Управа Братства кол. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА в ЗСА
Має шану запросити всіх побратимів та все українське Громадянство на

ЮВІЛЕЙНУ ЗУСТРІЧ

ЗАКІНЧЕННЯ СВЯТКУВАНЬ 30-ЛІТТЯ ЗФОРМУВАННЯ 1-ї УД УНА
яка відбудеться
в днях 1-го, 2-го і 3-го вересня 1973 р.
на відпочинковій Оселі Українського Робітничого Союзу із наступною програмою:

СУБОТА, 1-го ВЕРЕСНЯ 1973 р., 9-та год. вечора:
ЗАБАВА із мистецькою програмою.

НЕДІЛЯ, 2-го ВЕРЕСНЯ 1973 р., 10-та год. ранку:
СЛУЖБА БОЖА, на якій співати буде хор дивізійників із Боффало; по Службі Божій похід на могилу Борців за Волю України, де відслужена буде панахида та зложення вінків.

1-ша год. по полудні:
СПІЛЬНИЙ ОБІД учасників Зустрічі.

4-та год. по обіді:
ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ мужеського хору „Бурлака" (Станиці Братства в Боффало) під мистецьким проводом маестра Юрія Лаврівського.

ПОНЕДІЛОК, 3-го ВЕРЕСНЯ 1973 р.:
ТОВАРИСЬКІ ЗУСТРІЧІ — ДОЗВІЛЛЯ. Під час Зустрічі відкрита буде МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА праць дивізійників-мистців. Мистецький керівник: побр. О. Гого-Слупчинський.

За замовленням кімнат просимо звертатися безпосередньо до Адміністрації Оселі „Верховина,": UWA Resort "Verkhovyna", Glen Spey, N.Y. 12737, тел.: (914) 856-1323.

Ювілей о. Павла Теодоровича

Трой, Н. Й. — З приводу ювілею 50-річчя священства о. Павла Теодоровича, кол. старшини УСС, пароха в Трой, 17-го червня відправили в місцевій церкві Покрови Богородиці благодарственний молебень о. крил. В. Андрушків, о. М. Каволя і о. Т. Гумницький. На почесному місці засів Ісповідник Віри, св. п. Преосв. Василь Величковський, Луцький Єпископ. Принагідну проповідь про гідність і ролю священичого звання виголосив о. крил. В. Андрушків. Опісля в ресторані Маріо, відбувся бенкет при участі біля 300 осіб: св. п. Владики, 18 священиків, багато членів родини, парафіян з Трой, Вотервліту й сусідніх місцевостей, представників наших товариств і організацій.

Бенкет започатковано спільною молитвою „Отче наш". Голова Ювілейного комітету, Р. Гарасим'як, привітав св. п. Владику, о. Ювілята і гостей та передав провід бенкету о. Б. Смикові, що прочитав численні привіти, які прислали: о. митр. Д. Шевчук, канцлер Митрополичої Консисторії у Вінніпеґу, о. митр. Р. Добрянський, о. Ст. Тарнавецький, о. В. Бойсак (з Карпат. України), о. Й. Баца, о. Л. Адам'як, о. В. Осташ, О. Соневицька, голова Комітету Чортківської Округи, д-р Я. Падох від УНС. Пізніше привіти прислали: ВПреосв. Архиєпископ Гавриїл Букатко з Юґославії, о. І. Гаврилюк з Монтреалю, сотник І. Поритко, голова Братства УСС. Наспіли привіти від родини, від одного священика — усусуса з України. Особисто вітали о. Ювілята: п. Р. Гарасим'як від мужів довір'я й парафіян Трой, що передав передав пам'ятковий ручний хрест, представник парохії св. о. Миколая у Вотервліті, Аліса Зендран від сестрицтва у Вотервліті, що передала дарунок, В Коцур від парафіян у Трой, що передав дар любови, о. І. Куліш, парох української православної парафії св. о. Николая у Трой, що передав дарунок, о. д-р Б. Волошин, В. Колодій від УНСоюзу, що передав дарунок, В. Боднар від місцевого Відділу УККА. Голова Світової Управи Т-ва українських священиків ім. св. апостола Андрея, о. крил. В. Андрушків привітав Ісповідника Віри, св. п. Владику Василя, та о. Ювілята в теплих словах, з вірою в нашу остаточну перемогу. Відома оперна співачка, Галина Андреадіс проспівала українські пісні і під невмокаючі оплески — кілька наддатків. Зворушливу промову виголосив о. Б. Смик з Ютики. Він сказав м. ін.: „Владика мочазної Церкви в Україні, преосв. Василь Величковський, приніс нам подих рідної землі. Творець наділив нас чеснотами віри, надії й любови. Одним з таких, що визначається цими чеснотами та підніс їх до геройства — це наш Достойний Гість, Владика Василь. Наш нарід і наша Церква живе на рідних землях, не зважаючи на всі переслідування. Владика і священики працювали в підземеллях, як перші християни. Наш Владика виховав нові кадри священиків, що продовжають його працю в Україні. Мої слова заслабі, щоб представити геройство й мучеництво нашої Церкви, наших священиків та вірних в Україні. Нехай промовить до вас своїми поезіями молодий поет, Ігор Калинець, що карається в тюрмі за свої потрясаючі совістю світу поезії".

Пані Володимира Смик, дружина о. Богдана Смика по-мистецьки прочитала незрівняні поезії Ігоря Калинця: „Тренос", „Розп'ята церква" й „Золотий ключ".

Зібрані разом з поетом глибоко переживали трагедію руйнування наших церков. Далі о. Б. Смик висловив надію, що Українська Церква живе й житиме вічно так, як і віруючий, нескорений український нарід!

Із великою увагою вислухали зібрані незабутні слова св. п. Владики. Зворушеним голосом він сказав: „Достойна Родина, Отці Духовні, Гості й Парохіяно в Трой! Я довший час мав бажання відвідати Вас на ювілею отця Павла і зустрітися з нашими українцями з Трой та зі сусідніх парохій. Після стільки літ, перебутих у тюрмах і на засланнях, як мило бути разом з українськими людьми на волі, яка радість молитися свобідно в українській церкві, де ніхто не засилає до таборів і тюрем за молитву в українській церкві, за українську мову. Тюрми й табори знищили моє здоров'я і мою силу, але така моя доля. Господь Бог поклав хрест на мої плечі. З Ювілеєм 50-річчя священства отця Павла бажаю йому божої благодати на дальшу працю у Христовій Церкві. Нехай Пречиста Діва Марія опікується ним і його родиною, щоб він ще довгі літа міг працювати для Божої слави, для Української Церкви і для українського народу! Слава Ісусу Христу!"

Вкінці о. Ювілят, (вуйко св. п. Владики) в сердечних словах подякував св. п. Владиці, священикам, родині, Ювілейному комітетові, оперній співачці Г. Андреадіс, гостям, що звеличали його ювілей. Молитвою „Достойно" закінчив о. прел. К. Прийма бенкет.

Ювілят о. Павло Теодорович з родиною є членом 191-го Відділу УНСоюзу у Трий.

Тернистий шлях священства о. П. Теодоровича в Боснії, Галичині та в Америці — вірна відбитка історії нашої Церкви й нашого священства. Цей довгий шлях героїчної посвяти, невсипущої праці для добра рідного народу, сучасного мучеництва на рідних землях, важких умовин праці на чужині — очікує все ще на свого совісного історика, що зібрав би якнайбільше матеріялів від живих ще свідків, очевидців і сучасників, та видав їх у серії літописів і споминів наших священиків.

І. Дурбак.

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 30 липня до 5 серпня „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією одноtижневою перервою.

КОРОТКІ ВІСТКИ

ТИЖДЕНЬ ПІСЛЯ ЛІКВІДАЦІЇ „ЗАМОРОЖЕННЯ" ЦІН і проголошення „4-ої фази" економічної програми президента Ніксона, ціни на харчові продукти дуже зросли. Наприклад, тузінь яєць, який минулого тижня коштував від 73 до 83 центів, цього тижня вже коштує 89 до 92 центи. Дуже зросли ціни також на масло, сир і свинину. Сподіваються, що в наступному тижні ціни на харчові продукти зростуть ще більше, бо по крамницях не стане запасів, які були закуплені ще під час „замороження" цін.

ГОРДОН К. СТРАХАН, колишній заступник Президентського дорадника Г. Р. Галдемана, заявив перед сенатською комісією, що 3 дні після арешту вломників до головної квартири Демократичного Крайового Комітету, він, Страхан, знищив деякі документи, які могли доказати, що Галдеман в загальному знав про широку сітку політичного шпигунства проти демократів, зорганізовану Гордоном Лідді. Страхан сказав, що знищив ці документи, бо Галдеман дав йому до зрозуміння, що документи мають бути знищені. Але Страхан не міг доказати, що Галдеман знав, що широкі пляни політичного шпигунства включають інсталяцію підслухових апаратів у Демократичній квартирі. Страхан також сказав, що не має доказів, що президент Ніксон знав про ці пляни.

СЕНАТОР ГІРАМ Л. ФОНҐ ІЗ ГАВАЇВ вніс проєкт на Додаток до Конституції, за яким всі громадяни ЗСА могли б бути вибраними на пост президента, а не тільки тут народжені. Сен. Фонґ заявив, що за теперішнім законом, натуралізовані американські громадяни справді мають статус другорядних ґромадян, бо не можуть бути ні президентом, ні віцепрезидентом. На думку сен. Фонґа, це не тільки заперечує принципи рівноправности, а також позбавляє країну послуг багатьох здібних людей.

НА ПОРЯДКУ РОЗМОВ між президентом Ніксоном та японським прем'єром Танакою буде питання налагнання плянової співпраці між Японією, ЗСА та Західньою Европою. Прем'єр Танака висловився за підтримку проєкту нової Атлантійської хартії, з яким виступив американський Уряд.

ЛІВІЙСЬКИЙ ЛІДЕР ЕЛЬ-КВАДДАФІ ВІДТЯГНУВ свою резиґнацію. Одночасно він заявив, що останеться на своєму становищі голови лівійської держави до часу об'єднання Лівії з Єгиптом в одну державу. Як відомо, ель-Квадлафі заявив був про свою резиґнацію, щоб в той спосіб приспішити об'єднання Лівії з Єгиптом. Він також заявився за „культурною революцією" в Єгипті, щоб в той спосіб „духовно переродити" єгиптян і приготовити їх до ефективної боротьби з Ізраїлем.

ДО ТАЙВАНУ ПРИБУВ СЕКРЕТАР ТОРГІВЛІ ЗСА Фредерик Б. Дент, щоб формально відкрити американський торговельний центр у Тайпею. Згідно з заявою секретаря Дента, цей торговельний центр віддзеркалює швидко зростаючі економічні зв'язки між Тайваном та ЗСА. Для китайських націоналістів залишається, протеж, без відповіді питання, яке значення матиме такий центр для політичних взаємин між ЗСА і Тайваном, враховуючи все кращі взаємини між комуністичним Китаєм і ЗСА. Тайван експортує до ЗСА текстильні вироби, електронічні продукти, консервовані овочі та городину, а купує індустріяльний виряд та такі сільськогосподарські продукти, як пшениця і соя.

ТАРЗАН, Ч. 6969. Тарзан відзискує свою колишню силу

Проходили дні. Коли він відчуває голод, то Тарзан полює за своїми харчами способом, яким мало хто з людей полює, але він також відчуває таке глибоке самовдоволення, що його відчуває дуже мало людей...

Мавпочоловік тренується наполегливо... Він відчуває, що його тіло знову доходить до такого фізичного стану, в якому було перед паралічем його ніг...